

רעיתון

עלון קהילת רעים
מודיעין - מכבים - רעות
והסביבה

גיליון מס' 8

א' חשון התשפ"ב
7 אוקטובר 2021

יעוד קהילת רעים

קהילת רעים הינה קהילת חיים
גיאוגרפית, יהודית, חילונית
והומניסטית.

יעוד הקהילה לחזק את תחושת
השייכות ולהיות בית המאפשר
מרחב ובמה לפעילויות חברתיות
וקהילתיות, המקנות ערך
ומשמעות לחברותיה וחבריה,
תוך מחויבות לערכים חילוניים
דמוקרטים ברוח התרבות היהודית
ישראלית.

חודש מרחשון

השם מרחשון הוא ככל הנראה שיבוש של צירוף המלים 'החודש השמיני' בלוח הבבלי: ורח-שמנ. במקרא מדובר בחודש השמיני ובמלכים א' ו, 38 הוא נקרא בשם ירח בול. בימי הביניים החלו לנות את החודש 'חשון' משום שכנראה חשבו שהביטוי 'מר' הוא תוספת מיותרת לשם החודש.

חודש חשון מבשר לנו **שגרה**. אחרי חגי תשרי יש הפוגה בחגים. בתי הספר נכנסים למוד חדש. מקומות העבודה חוזרים לפעולה סדירה והחיים נכנסים למסלול שקט ושליו יותר. יש משהו מבורך בשגרה שקטה בה כולנו יכולים להתפנות לעיסוקים ולתחביבים שלנו ולהתמקד בדברים החשובים לנו באמת: להריח את האדמה אחרי הגשם הראשון, לצפות בשקיעה, ללכת יחפים על חוף הים, לפגוש פרפרים ופרחים צבעוניים, להיפגש בחיק המשפחה הגרעינית ולקיים שגרת פעילות קהילתית.

לפני 26 שנה, **רצח רבין** שינה באופן קיצוני את אותה שגרה. על לוח השנה נוסף ב"ב בחשון יום זיכרון לרצח ראש ממשלת ישראל. יש מעט נקודות בזמן שאנחנו יכולים לחזור אליהם באופן מדויק ולהיזכר בסיטואציה כולה, איפה היינו ומה עשינו. אחד מאותם רגעים בודדים הוא הרגע בו נודע לנו על הרצח. יותר מרצח ראש ממשלה היה זה רצח של חלום. חלום ילדותי במקצת שמדינת ישראל טובה יותר ממדינות אחרות על פני הגלובוס. מחשבה יהירה וחסרת כל בסיס שמניחה שאנחנו מחוסנים מפני תופעות שעלולות להתרחש רק במקומות אחרים בעולם.

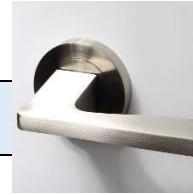
רצח רבין העיר אותנו מתוך אותו חלום. פתאום הבנו כמה שנאה יש בתוכנו. עד כמה עמוק השסע הפנימי בחברה הישראלית. שניים מתוך התהליכים שרצח רבין שימש מנוע עבורם היו מפעל המכונות הקדם צבאיות ובתי המדרש החילוניים. לשתי התופעות הללו מכנה משותף שקשור בניסיון לקיים שיח בין חלקים שונים של החברה הישראלית. במידה רבה גם קהילת רעים קמה, עשרים שנה אחר כך, בזכות אותו רעיון. הצורך לקיים שיח עם ציבורים שונים במדינה הוליד אצלי את הרעיון להקמת קהילה יהודית חילונית הומניסטית. מתוך הצורך לנהל שיח מכבד ומכיל עם האחר, נולד אצלי הצורך לזקק ולגבש את הזהות העצמית שלנו. חשבתי שזהו תנאי בסיסי לקיום שיח עם ציבורים אחרים. התנאי הנוסף שהצבתי לעצמי הוא שאת אותה זהות יהודית חילונית נבנה באמצעות עקרונות חיוביים. כלומר, מתוך מחשבה על העיקר והחיוב שביהדות החילונית ולא חלילה באמצעות שלילת זהות של האחר.

חודש חשון הוא גם הזמן בו אנחנו מתחילים למעשה את **שגרת הפעילות** השנתית שלנו. השנה אנחנו מתכננים, בנוסף לקבלות השבת וטקסי חגים ומועדים, להוציא לפועל טיולים רגליים, סיורים והדרכות במסגרת חוג הצלמים, מפגשי מועדון הקריאה ומפגשי שיח רעים, לקיים מספר ערבי הרצאות TED ולהמשיך לקיים מפגשים ביתיים במסגרת 'נעים להכיר' לחיזוק הקשרים הפנים קהילתיים שלנו. רוב הפעילויות מופיעות כבר ביומן הקהילה וניתן למצוא את הקישור אליו בתיאור קבוצת WhatsApp של הקהילה.

מאחל לכולנו שנת פעילות ענפה ומהנה.

איל

פתיח

גשם בשנה הבאה?

בימים אלו, הרבה מאד ישראלים, מנסים לברר, לנחש, כמה גשם ירד בשנה הבאה, האם תהיה שנת בצורת או שנה גשומה, ומה יקרה השנה למפלס הכנרת?

יש מודלים שמנסים לקבוע תחזיות לשנה קדימה או לעונה קדימה. אז איך עושים את זה?

איך יודעים כמה גשם ירד בשנה הבאה?

שבט אינדיאנים מתקבץ במרכז הכפר ושואל את הציף: איזה חורף עומד להיות? האם לקושש עצים? **עונה הציף:** אלך להתייעץ עם הרוחות. הציף צועד לבדו אל קצה השמורה, מרים את שפופרת הטלפון הציבורי ומתקשר לנאס"א. "מה התחזית לחורף?" הוא שואל. עונים לו "עדיין אין תחזית."

הציף חוזר לשבט ואומר "תתחילו לקושש עצים". הכפר מתחיל לקושש. אחרי שהצטברה ערימה במרכז הכפר, שואלים התושבים את הציף "זה מספיק?".

עונה הציף: אלך להתייעץ עם הרוחות. הוא חוזר לטלפון הציבורי בקצה השמורה ומתקשר שוב לנאס"א: "יש חדש בנוגע לחורף?" הוא שואל.

"נראה שיהיה חורף בינוני", עונים לו.

הוא מודיע לכפר להמשיך לאסוף עצים. כבר יש ערימה ענקית של עצים במרכז הכפר. "מספיק עצים לחורף?" שואלים התושבים את הציף. **עונה הציף:** אלך להתייעץ עם הרוחות. הוא חוזר לטלפון בקצה השמורה ומתקשר לנאס"א.

"צפוי חורף קשה ויוצא דופן" אומרים לו. הציף חוזר לכפר ואומר "תאספו את כל העצים והענפים והעלים שאתם רואים על הרצפה. אל תשאירו כלום". כבר יש ערימה עצומה במרכז הכפר. "זה מספיק?" שואלים התושבים. **עונה הציף:** אלך להתייעץ עם הרוחות. בטלפון אומרים לו מנאס"א "התחזית היא לחורף הקשה במאה האחרונה". הציף חוזר לכפר. "איספו גם ענפים יבשים שלא נשרו עדיין, עצים חולים תעקרו ממקומם, תבנו מקלט חורף לכפר ואל תשאירו זרד על האדמה. הכל לאסוף!".

אחרי עבודה מאומצת התושבים מתאספים עיפים ושואלים את הציף: אין יותר מה לאסוף. האם זה מספיק? הציף עונה "אלך להתייעץ עם הרוחות."

הוא צועד שוב לקצה השמורה ומתקשר לנאס"א. "איך יהיה החורף?"

עונים לו "החורף צפוי להיות הקשה ביותר בהיסטוריה המתועדת."

הוא שואל "תגידו, איך אתם יודעים את זה?"

עונים לו "הלוויין מראה שהאינדיאנים אוספים עצים כמו משוגעים".

שתהיה שנה טובה, וגשומה!

העלון הזה מופק אחרי האירוע החזק. סוף שבוע לציון יום הולדת 6 של הקהילה. תוכלו לקרוא כאן קצת על מה שהיה בסוף השבוע הזה ויחד עם זה מופעים המדורים הרגילים.

קריאה נעימה!

בעלון זה:

- 1 ○ **שער**
- 2 ○ **יעוד הקהילה**
- 3 ○ **חודש חשון – אייל**
- 4 ○ **פתיח – יונתן**
- 5 ○ **פגישה אישית עם זהבה חן-טוראל**
- 8 ○ **פרשת השבוע – אייל**
- 9 ○ **קהילת רעים חוגגת 6 שנים**
- 12 ○ **שיר החודש – איל אלף**
- 13 ○ **עץ החודש – אלה**
- 14 ○ **אירועי חודש תשרי בקהילת רעים**
- 15 ○ **תולדות הקהילה**

מפיק ועורך: יונתן אלתר

עיצוב שערים והזמנות לאירועים: מיכל ישפה

רעיה, אמא, סבתא, מורה, לוחמת חברתית, כותבת תכניות לימוד, יועצת ומרצה, חוקרת תולדות משפחות, סופרת. פגישה אישית עם **זהבה חן טוריאל**

מצאתי בגב הספר "הנשים של טרואל" (יוני 2018)

בהמשך עברנו לשכונה החדשה – ברנע, הבית היה מאתים מטר מהים והים שיחק חלק מרכזי בחיי: הייתי פותחת את היום בשעות הבוקר המוקדמות בריצה על החוף (בבית הספר רצתי למרחקים ארוכים) והתכוננתי לבגרויות עם חברים על שפת הים. הייתה לי ילדות מדהימה ומעניינת שכללה גם הרבה התנדבויות, שימשי כיו"ר מערכת עיתון בית הספר התיכון והייתי חניכה בתנועת הנוער העובד והלומד. בתור בת בכורה להורים עובדים ופעילים חברתית ופוליטית הייתה לי אחריות רבה בגידול שתי אחיותי הקטנות.

לימודים, צבא, חתונה, הוראה

עם סיום התיכון נרשמתי לעבודה האקדמאית. בעדיפות ראשונה ביקשתי ללמוד משפטים ובעדיפות שנייה מזרחנות. הצבא אישר לי לימודי מזרחנות, מאחר והיו זקוקים יותר למזרחנים מאשר לעורכי דין באותה תקופה. באחד הקורסים פגשתי את אורי (בעלי מאז ועד היום) ובתום הלימודים, בגיל 20 פלוס התחתנו. באותה עת היה די נדיר שנשים נשואות התגייסו לסדיר. לי היה ברור שאני מתגייסת לצבא למרות שהייתי כבר נשואה מספר חודשים. לשמחתי, הוצבתי בחטיבת המחקר בחיל המודיעין ועסקתי במחקר מדיני על מצרים. באותה תקופה נחתם הסכם השלום עם מצרים והתחום שלנו היה בחשיבות גבוהה.

לאחר השחרור התלבטתי על המשך דרכי והחלטתי שאני לא ממשיכה במסלול הביטחוני אלא פונה לחינוך. גרנו בתחילת דרכנו בשכונת עולים בדרום נתניה והציעו לי למלא מקום בבית הספר. להיות מורה, לא היה משהו שחלמתי עליו או שתכננתי אותו, אך קריית נורדאו באותם ימים היה מקום מאתגר מבחינה חינוכית והתאהבתי במקצוע. עבדתי עם אוכלוסיות מאד קשות, מפוני מעברות ועולים חדשים. כשהחלטנו להרחיב את המשפחה, החלטנו לעבור לכפר סבא.

המשך בעמוד הבא

זהבה חן-טוריאל, בעבר מנהלת מרכז מנהיגות ואזרחות במכון לאיכות השלטון, עוסקת שנים רבות בחינוך לדמוקרטיה, בהובלת יוזמות אזרחיות ובפיתוח תכנים חדשניים בתחומים של אתיקה ואיכות שלטון, חיים משותפים, מגדר ומנהיגות. בוגרת לימודי ההיסטוריה של המזרח התיכון ואפריקה באוניברסיטת תל-אביב, מחזיקה בתואר מוסמך במדעי היהדות בלימודי חינוך ומגדר במכון שכטר ובוגרת מכון מנדל למנהיגות במסלול של ליווי פילוסופי-חינוכי.

ילדותי

אבי הגיע לארץ בגיל 17 (הסיפור על עלייתו בכתבה השנייה) לאחר חתונתם הורי גרו בכפר סבא. אבא היה פעיל פוליטי ב"אחדות העבודה" ועם הקמת אשקלון (העיר הוקמה ב-1948 כמועצה מקומית, והוכרזה ב-1951 כמגדל-אשקלון. ב-1955 אוחדה עם המועצה המקומית אפרודר לרשות מקומית אחת שנקראה אשקלון) ונשלח מטעמם לאשקלון להקים סניף של "שירות התעסוקה". בהתחלה גרנו ב"שיכון עולים" שהיה פסיפס של יהודים שהגיעו מכל רחבי הגלובוס. בשכונה שגדלתי התגוררה גם משפחה ערבית משכילה ונחמדה שילדיה התחנכו בגן בו עבדה אימי. בשנות ה-60-70 החל גל עלייה מטורקיה אבא ייסד את התאחדות עולי טורקיה והבית שלנו הפך לכעין מועדון חברתי בו השפה השלטת הייתה לאדינו. אבי סייע להם למצוא דירה ועבודה, ואמי שהייתה קשורה למערכת החינוך עזרה בשילוב הילדים במסגרות החינוך. אמי גם ריכזה את סיעת הנשים של אחדות העבודה באשקלון.

אני והורי

זהבה חן טוראל – המשך

אהבתי את החיים בכפר סבא שהייתה באותה עת עיר שקלטה משפחות צעירות והשקיעה בתרבות ובחינוך.

הבנתי שאם אני רוצה להמשיך ולעסוק בהוראה עליי לקבל הכשרה מקצועית כדי לקבל רישיון הוראה וקביעות.

לימדתי בכפר סבא וברעננה ונהניתי מזה, העבודה כמורה הייתה מרתקת. בכל בית ספר שעבדתי בו אפשרו לי לפתח שיטות הוראה שונות מהשיטה הפרונטאלית. לימדתי בלמידה יחידנית בקבוצות קטנות (כשרק הוכנסה כניסוי למערכת החינוך), והתנסתי עם התלמידים בהובלת פרויקטים אישיים שנתיים. באחד מבתי הספר המנהלת סיפרה לי על כיתה של ארבעים תלמידים, ילדים טובים ומוכשרים שהמסגרת הרגילה לא התאימה להם. היא שאלה אם אוכל לקחת את הכיתה ואמרה לי שלא משנה מה אלמד אותם רק שאדאג שיהיה להם מעניין כדי שיהיו בשקט ויסיימו את בית הספר. נעניתי לאתגר, ויחד עם הילדים החלטנו על תוכנית עבודה שאפשרה להם לבטא את הכישרונות שלהם ואת הנושא המחקרי שעניין אותם באופן אישי. חלק מתלמידי הכיתה הזו בקשר איתי, כולם אקדמאים וממלאים תפקידים בכירים בחברות שונות. אני יודעת ששיטות ההוראה הללו נלמדות כיום בבתי הספר הדמוקרטיים, אולם באותה תקופה היה רק בית הספר הדמוקרטי בחדרה והשיטות האלה לא היו פופולאריות.

הבנתי שגיליתי את היעוד שלי וקיוויתי להתקדם במערכת החינוך מתוך כוונה להשפיע על פיתוח תוכניות לימוד בגישה מעט שונה. הייתי צריכה לשנות את תכניותי כי האיש שלי נשלח למלא תפקיד בווינגטון DC וכך יצאנו עם שלוש בנותינו הקטנות לשליחות בארה"ב.

שליחות באמריקה

למרות שהובטחה לי עבודה בשגרירות רציתי להמשיך את דרכי בהוראה. התקבלתי לעבודה בבית הספר היהודי Jewish Day School. המנהלת שראתה את הרזומה שלי שאלה אם אוכל לקחת חבורה של ילדים שלא מתאימה למסגרת החינוך הרגילה של בית הספר וללמד אותם עברית ויהדות בשיטות מתקדמות שמלמדים בישראל. הורי הילדים היו בעלי מעמד מרכזי וחשוב בקהילה והיה חשוב להשאירם בבית הספר היהודי לקראת קריאת ההפטרה בעברית בבית הכנסת. הכיתה הייתה מאוד מאתגרת, אך השיטות הישראליות הוכיחו את עצמן ובסוף השנה הילדים העלו הצגה בעברית קולחת ותיקנית שנמשכה חצי שעה להפתעת ההורים והנהלת בית הספר.

רעות

1993 חזרנו והגענו לבית ברעות שקנינו ממרחק בתקופת שהותנו בארה"ב (רעות ב'). הגענו לשכונה שנראתה כאתר בנייה. הכל היה אפוף אבק, סיד, חול, מלט, רעשי קידוח ובנייה. לא היו עצים, לא היו ציפורים, כביש 443 לכיוון בן-שמן היה כביש רעוע ומסוכן. ההתאקלמות בישוב לא הייתה פשוטה כי הכרנו רק שתי משפחות.

חני אליהו, המנהלת המקסימה של בית ספר "רעים", קיבלה אותי לעבודה, אחרי שנתיים הרגשתי שמיציתי ועברתי לחטיבת הביניים. ביחד עם עפרה מקובר, הקמתי בחטיבה מגמת אזרחות שכללה מעורבות אזרחית בעזרת לימודי מחשב. מודיעין עוד לא נבנתה וזו הייתה תוכנית קהילתית למכבים ורעות שנתמכה על ידי המועצה המקומית. על פי התכנית על כל תלמיד בבית הספר היה להתנדב בקהילה. אני חושבת שזו תכנית שקיימת עד היום בשם "אומץ". הילדים יזמו פרויקטים מדהימים למעורבות חברתית ואזרחית והובילו בצוותים פעילויות למען האחר גם מחוץ ליממכבים-רעות.

במקביל לעבודה בחטיבה התחלתי לעבוד במטח – המרכז לטכנולוגיה חינוכית. והייתי בין המפתחות הראשונות של לימודי אזרחות ודמוקרטיה. בין השאר, כתבתי גיליונות "נכון לעכשיו" לבתי הספר היסודיים, סביב דיאלמה אקטואלית. מערכי שיעור באזרחות. בהמשך ניהלתי במטח את האתר "כנסת צעירה"

המשך בעמוד הבא

זהבה חן טוראל – המשך

האתר "כנסת צעירה", היה מקום מפגש של בני נוער עם כנסת ישראל. כאן יכלו לראות מה קורה בכנסת, מידת ההשפעה של החקיקה עליהם, וכיצד הם יכולים להשפיע בהגשת הצעות חוק לחברי כנסת. מדי שבועיים עלה באתר נושא אקטואלי, שעל סדר יום בכנסת. באתר הוצגו מידע ופעילויות בנושא זה ובנושאים הקשורים אליו. התלמידים הוזמנו להשתתף בפורום דיונים פתוח, שחברי הכנסת הגיבו בו על דבריהם (מתוך אתר מטה).

באותה תקופה המורים לא קיבלו הכשרה לעבוד עם תלמידים עם מחשבים, כאן ברעות הייתה פתיחות מאד גדולה, מוטיבציה נפלאה של מורים ומספר הכיתות שהשתתפו בתוכנית זו היה הגדול ביותר בארץ.

התנועה לאיכות השלטון

אחרי כמה שנים במטה, קיבלתי הצעה מאליעד שרגא יו"ר התנועה לאיכות השלטון להקים את "המרכז למנהיגות ואזרחות במכון לאיכות השלטון". קיבלתי את ההצעה. בעבודה הזו, הכנו תכניות ל"אתיקה אזרחית" (מושג שאנחנו המצאנו). הרעיון היה להקים בישובים, קבוצת מנהיגות בכללי אתיקה מאד ברורים. הפעלנו את התוכניות ברשויות מקומיות בכל רחבי הארץ ובכל המגזרים. במגזר הדרוזי, במגזר הערבי, וביהודי. בבקא אל גרביה כתבתי ביחד עם 70 מורים, תלמידים והורים את הקוד האתי הראשון בערבית ובעברית. מה שמעניין בקוד הזה שאחד מכללי הסף הוא ציות לחוקי מדינת ישראל. תהליך דומה עשינו בג'לגוליה, במרר, באום אל פאחם ועוד. במסגרת התכנית במגזר הדרוזי, הקמנו, ביחד עם הורים ותלמידים, בית קפה – "קפה אתיקה" והפעלנו כיתת מצטיינים לעבודות גמר באזרחות בכנסת.

שאלנו את עצמנו לא פעם כיצד אנחנו כגוף וולונטרי, מצליחים לעשות דברים שמשרד החינוך, שזה תפקידו, לא עושה. ולא קיבלנו

תשובה. יחד עם עמותת "בת עמי" ורכזת העמותה במגזר הדרוזי אימאן מאדי, יזמנו הקמת קבוצות מנהיגות משותפת של בנות שירות יהודיות ודרוזיות המקבלות הכשרה ומובילות פרויקטים משותפים למען החברה בישראל. היה זה אחד הפרויקטים היותר מורכבים בשל התנגדויות של אנשי הדת, אולם כל זה כבר היסטוריה. כל שנה מקימים קבוצה חדשה, מכשירים ומלווים אותה לאורך כל השירות. ("בת עמי" פועלת לקידום שינוי חברתי, ערכי הערבות ההדדית והצדק החברתי על ידי הפעלת מתנדבים בתוכניות של הכנה לשירות, תכניות של שירות לאומי-אזרחי והמשך ליווי אחרי שירות. "בת עמי" שמה דגש בכל תכניתיה על התנדבות, מנהיגות, העצמה ועשייה, תוך מתן הזדמנויות שוות לכלל בוגרי י"ב המעוניינים לשרת בשירות הלאומי. בנות ובנים, דתיים וחילוניים, יהודים וערבים, עולים וותיקים, נוער בסיכון ובעלי מוגבלויות, יוצאים לחיים מנקודת זינוק שווה ומשתלבים בלב העשייה של החברה הישראלית. העבודה במכון לאיכות השלטון הייתה מאד מאתגרת, אהבתי אותה. עבדתי שם חמש עשרה שנים ולמדתי רבות על רב תרבותיות ופלורליזם ומתוך כך יש לי המון חברים בכל המגזרים. עד היום אני מרצה בהתנדבות במגזר הדרוזי ובמכינה הקדם צבאית הדרוזית.

מבצעים

מלבד המרכז למנהיגות במכון, אליעד שרגא ביקש ממני להקים את אגף המבצעים של התנועה למען איכות השלטון בישראל, על מנת למנף את הפעילות האזרחית של התנועה הפועלת כנגד השחיתות מאז "התרגיל המסריח". הכנו תוכנית שלמה לביצוע מסודר של הפגנות כנגד השחיתות. תגברנו את מחאות היחידים וקיימנו הפגנות ומפגשים בכל רחבי הארץ עם משאית/במת התנועה.

הסוף בעמוד הבא

זהבה חן טוראל – סוף

פרשת בראשית

דברים של אייל בקבלת השבת בחצבה

על פי מנהג יהודי בבל, כל שנה קוראים את כל התורה. אנחנו בפתחו של המחזור הבא של קריאת התורה. כל שנה, קרוב לשלושת אלפי פעמים שהמנהג הזה מתקיים. כל שנה נקראים בדיוק אותם טקסטים באותם לחנים והנפש איננה מתעייפת. כמה כוח יש בריטואלים. כמה כוח טמון בזיכרונות שלנו.

קבלת השבת שלנו ניסתה בעבר בכוח להימנע מלהיכנס לדפוס קבוע. בבחינה של קבלות השבת שלנו מהשנה אולי השנתיים האחרונות, אני חושב שגם אנחנו נכנסים לסוג של ריטואל שחוזר על עצמו. אנחנו מחליפים את שירי השבת אבל מתוך ארסנל קבוע. התבנית של קבלת השבת עצמה קיבלה צורה והיא לא משתנה רבות מטקס לטקס.

אנחנו צריכים ללמוד להחזיק במתח שני עקרונות: מחד כקהילה חילונית הומניסטית אנחנו מחויבים לא רק לשמר תרבות אלא גם ליצור תרבות. כלומר לא לקפוא על השמרים ולחדש. מאידך, אם רק נחדש נתנתק מהעבר הכל כך משמעותי עבורנו משום שבו טמונים הזיכרונות שלנו ויש בעבר הזה יכולת להפעיל אותנו. אלה מרכיבי הזהות שלנו. לכן, בהסתכלות חוזרת על הריטואל שאנחנו מקיימים חשוב למצוא את האיזון כך שמצד אחד בכל קבלת שבת נחוש "בבית" בקרב אוצרות מוכרים ומצד שני חשוב שגם נחדש. גם וגם. חייבים להחזיק את המקל הזה בשתי קצותיו.

יום ההולדת הזה הוא תחילתה (כך אני מקווה) של מסורת קהילתית נוספת. זו הזדמנות עבורנו לנהל שיח קרוב יותר בינינו כשאין לחץ של הנכדים או הילדים שמגיעים עוד רגע ויש את הזמן לשוחח ולהכיר זה את זה יותר לעומק. למעשה הקשרים הללו בינינו הם המסד שעליהם נבנית הקהילה. יש סיפור שהיה נוהג לספר רבי שמחה בונם מפשיסחה על אחד אייזיק בן יענקל מקראקוב והאוצר. – אייל מספר את הסיפור ומוסיף, אולי היינו צריכים להרחיק לחצבה בערבה כדי להבין איזה אוצר יש לנו בבית. ואני רוצה לחשוב שחלק מאותו אוצר קשור בהיותנו חברי קהילת רעים.

שבת שלום

אייל

התקופה הזו הייתה מלונה אצלי בהמון תסכולים, המאבק בשיחות לא היה חדש, הכתובת כבר מזמן הייתה על הקיר, נאמתי בלי סוף, והתחושה הייתה שלרוב לא אכפת, אנשים לא הצטרפו. אני זוכרת הפגנה בכיכר מלכי ישראל, הגיעו כ- 100 מפגינים ובתי הקפה, בכיכר ומסביבה, הומים מאנשים שנראה היה כי לא איכפת להם ממה שקורה. אמצעי התקשורת לא הפסיקו מצד אחד לשדר על פרשיות השחיתות לכאורה או לא לכאורה ומצד שני לא הזכירו כמעט את ההפגנות ואת המחאות. השינוי הגדול התחיל בהפגנות בבלפור ובצמתים ובעיקר סביב משבר הקורונה, צעירים התחילו להגיע למחאות ולקבול כנגד תופעות השחיתות.

חוקרת וכותבת

לאחר מות אבי, קראתי את היומן שכתב והבנתי שיש כאן עולם שמאד מסקרן אותי. למדתי, קראתי, חקרתי, נסעתי לראות ועל זה כתבתי בספרים שהוצאתי ובשני הבלוגים שאני מתפעלת. בתמונה, הספרים שכתבה זהבה: בספרים ובבלוגים בא לידי ביטוי סט הערכים הדמוקרטיים שלי עם דגש שקיבלתי מלימודי במכון שכטר על מקומן של הנשים ביהדות ובחיי הקהילות עליהן אני מספרת.

זהו קישור לכתבה שמספרת על זהבה מזווית אחרת. לחץ Ctrl + הקישור
[לא האמינה לסיפורים של אביה](#)

הכי חשוב - אני נשואה לאורי, יש לנו שלוש בנות מהממות יפעת, דנה וטל הנשואות לשלושה חתנים מדהימים רן, עודד ושחר שיחד הם הביאו לנו 6 נכדים מקסימים רומי, שירה, דניאל, דור, אביב ובר הממלאים אותנו / אותי, אהבה ושמחה מביאים לי המון אושר ונחת ונותנים עוד טעם חזק לחיים.

הקשיב התפעל ורשם: יונתן אלטר

קהילת רעים חוגגת – 6 שנים

נגיעות מסוף שבוע עמוס חוויות צילומים: נעמי סיון, זאביק רילסקי, קובי אלון, מוריס בוגנים.

כ- 10 חלוצים, ראשני הקהילה הגיעו לישראל ב 1967 והיום בקהילה 2,500 חברים.

אליקים סיפר למה הם באו לישראל, למה הם נשארים, סיפר על מנהגי הקהילה, הקשר עם מדינת ישראל ממנה יצאו אבותיהם לפני 6,000 שנה, הקשר עם היהדות - חוגגים רק חגים המוזכרים בתנ"ך, לא את חנוכה ולא את פורים, את ראש השנה חוגגים בניסן. קהילת העבריים היא הקהילה הטבעונית הגדולה והוותיקה ביותר בעולם ואליקים נתן נגיעות מהמתכון שלהם לחיים בריאים: כל שבת הוא יום צום, בימים ראשון, שלישי וחמישי אוכלים בלי מלח בכלל, כל שלושה חודשים, שבוע בו אוכלים אוכל לא מבושל. לובשים בגדים רק מכותנה או צמר (הסינטטי נבלע בגוף ומזהם).

ודרומה לחצבה. מקבלים חדרים, נחים. 17:00 מתייצבים כולם בחולצות לבנות לקבלת שבת. כרגיל, הוקראו קטעים, אייל דיבר על פרשת השבוע (בעלון זה בעמוד 8), וקרא ברכה ליום ההולדת של הקהילה (מופיע בגב העלון). שרנו שירי שבת, שירי בראשית (פרשת השבוע) ושירי מדבר, בליווי של איתן וקיימנו משחק הכרות מרגש ומשמח.

34 רעות ורעים התאספו בבוקר ליד האוטובוס. עוד 3 רעים נסעו בשני רכבים פרטיים. סך הכל 37.

התחנה הראשונה הייתה בפרוייקט ואדי עתיר שהוא חווה חקלאית בת-קיימא של הקהילה הבדואית בנגב.

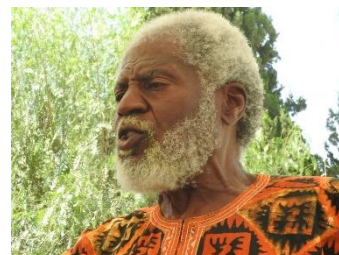

שמענו הסברים מרתקים על הפרוייקט המתוכנן למנף את הידע, הערכים והשאיפות הבדואיות המסורתיות עם טכנולוגיות מתקדמות, נהלים וידע מדעי בן זמננו.

עוד פרטים ב- <https://projectwadiattir.com/>

בתם הסיור אכלנו שם ארוחת בוקר בדואית, היו שקנו בחנות שלהם והפלגנו עם יענקלה הנהג לדימונה.

לפגישה עם אליקים בן ישראל ממנהיגי קהילת העבריים.

18:30 ארוחת ערב שבת

20:00 יציאה ל"מפגש עם זוחלים" בחולות.
בהדרכת אודי שני.

וכפי שצילם זאביק, מצאנו אותם! הגדילו את
תמונת העכביש וטראו את פרצופו האמיתי

חזרנו ב22:00 בתכנית היה כתוב "שירה בציבור".
היה נדמה שכולם עייפים ואייל ישיר לבד עם איתן.
אבל החברה לא ויתרו כ- 25 רעות ורעים הרעימו
קולם בשיר לצליליו ושקופיותיו של איתן.

שבת

07:30 בבוקר! רוב החברות והחברים השכימו
קום, נעמדו על המזרונים והתמסרו להוראותיה של
נורית בן עמי שהדריכה תרגילי יוג'לטיס (שילוב
של יוגה ופילטיס).

08:30 ארוחת בוקר

09:30 חיה ישפה הדריכה, סיפרה והדגימה על
"מחשבה יוצרת מציאות" סדנא שליוותה אותנו עד
סוף היום וממשיכה להדהד.

11:00 פעילות עונג שבת בהובלת ערטל רילסקי
בעזרתם הרבה של איילה מזא"ה וקובי סמואל.

אי אפשר להסביר כאן מה היה שם. רק נספר על
רמה גבוהה ומגוונת של אתגרים מרתקים שגרמו
לחברים שמחה רבה והתלהבות עצומה.

13:00 שיח קהילה. אייל ישפה, שאל איך אתם
מרגישים בקהילה? את הדברים שנאמרו שם אני
רושם מהזיכרון ולכן לא אכתוב את שמות הדוברים:

- קהילה מכבדת, מדברת בגובה העיניים. אני
אדם מאד פעיל ונכנסתי במלוא המרץ ואז,
בן הזוג שלי עבר אירוע בריאותי ואשפוז ולא
הרגשתי רצון לשתף את הקהילה ושאלתי
את עצמי למה? שווה לחשוב על זה, בכל
מקרה החלטנו לחזור לקהילה.
- יש פה אנשים מדהימים ברמה גבוהה.
קהילה זה לא הפעילויות, זה משהו שיש בו
תחושת השתייכות. גם אני אושפזתי, אני
יחידה וגם אני לא הרגשתי שאני יכולה
לפנות אל הקהילה כאל משהו שיתמוך בי.
צריך לחשוב איך בונים את הביחד, איך
רואים את האנשים.
- אני מרגישה שזו זכות גדולה להשתייך
לקהילה הזו. זה נותן לי המון כח. יש פה
אנשים שמאד מדברים אלי ואני מרגישה
אליהם קרבה. אני רוצה לתרום יותר ממה
שאני תורמת.

המשך בעמוד הבא

המשך שיח קהילה

15:45 יציאה לטקס סיכום על שפת מכתש הקטן

נסענו ונסענו וכשאמרו שהגענו ירדנו מהאוטובוס ונאמר שצריך לעלות עוד כ- 500 מטר עם כיסאות. לא היה קל ויחד עם זה היה שווה: הנוף האוויר וטקס מדהים שכתבה והפיקה גילה אלון.

בסוף הטקס שרנו שיר שגילה כתבה לו מילים מתאימות לאירוע. וגילה קראה ברכה שכתבה ראה בעמוד הבא:

- אני חושבת ש"הצוות המוביל" עושה עבודה נהדרת. יש בעיה שלא כל המשתתפים מרגישים שזו הקהילה שלהם וסומכים על אלו שעושים.
- חסר לקהילה מקום התכנסות משלה.
- חסרה חלוקת תפקידים ליותר אנשים ואז לא יתפספו אנשים, כמו ששמענו שקרה.
- הייתי ב"צוות המוביל", שם נוצרו הקשרים האמיתיים שלי עם הקהילה ואכן זכיתי ליחס כשקרו לי צרות.
- אני הצטרפתי לקהילה בגלל צורך תרבותי, צורך של הרחבת הדעת. מצטרפת לעמדת הדוברת הקודמת, ככל שאתה יותר פעיל, הקשרים יותר חזקים ותקבל יותר.
- אחרי ששמענו על המצב היום, אייל שאל את המשתתפים, מה החלום שלך בקשר לקהילה?

החלום שלך בקשר לקהילה

- המשכיות ורציפות. בארץ המון דברים יפים נבנים ונהרסים כי אין תחזוקה. זה שהקהילה הגיעה לגיל 6 זה הישג עצום. שימשך כך.
- פעם בשנה חג קהילה כמו זה – סוף שבוע!
- ליצור תחושת השתייכות, תמיכה ועזרה הדדית.
- שיצטרפו צעירים יותר, בני 50 שסיימו לגדל את ילדיהם, לדעתי זה יוסיף המון. צריך ללמוד איך מגייסים חברים כאלה.
- חסר לי משהו שהוא מעבר לפן האישי. חסר לי תוכן. אני מצפה שמספר פעמים בשנה תהיינה הרצאות בנושא יהדות ישראלית. זה יוסיף מימד לקהילה הזו.
- העמקת הכרויות אישיות. משהו שמקרב בין האנשים.

אייל אמר שנקיים מפגש המשך לתכנון דרכים להגשמת החלומות שנאמרו ואחרים.

14:00 ארוחת צהריים

יצאה השבת

מילים של גילה אלון בהתאמה למילים המקוריות של יהושע רבינוב. לחן – דוד זהבי

יצאה השבת אל קירות המכתש
ואיתה יצאו אבני החול הרכות
מתחתית המכתש לשבוע חדדש
המקבל עתה את פנינו
תעלנה איתו רוחות ההרים 2 X
לקבל את רוחו הלוהבת

נשקה השבת לראשו של מכתש
ונגלו יפי צבעיו ומכמניו
ללענה, הזוגן, הערטל שבין חלוקיו
המקשטים את יפי מצוקיו

וקרניים אחרונות נושקות לסלעיו
לשאת אדרתו הזוהרת
לקבל שבוע חדש, חדש ומבורך
שקורן בשמשו הזוהרת

21:00 הגענו לרעות, עמוסי חוויות, ומחשבות.
הפרידה מהחברים הוותיקים והחדשים הייתה מרגשת.

להתראות במפגשים ובפעילויות הבאות !

ברכה ליום הולדת שש של קהילת רעים

כתבה גילה אלון

קהילה יקרה,

מוגש כאן בזאת צרור ברכות ואיחולים עם יום הולדת שש לקהילת רעים.

שתצמיח כנפיים ותמריא אל על משפת המכתש עם כל החברים.

נמשיך להלך בשבילי המכתש בין חלוקים וצמחים

ולבנות את דמותך כחוט המקשר בין חברים,

שזור מאינטראקציות, של מחשבות מעשים ומילים.

ונטפח את היסוד החשוב בחינוך, חיי שיתוף ועזרה הדדית.

נצעד במסע העשייה בין שדות ותלמים, מסע של מראות ונופים משתנים. מבעד ל"חלונות" שהחיים מזמנים.

כחברים נשזור תחרה של תכנים מופלאים עם שפע צבעים והרבה גוונים, כמו חולות המכתש העתיקים.

בימי ההולדת ובמהלך השנים, נסיף לרקמה שפע צבעים והרבה גוונים.

שתהיינה הפעולות שופעות חוויות ומעשים טובים.

חיוכים והנאות עם ניסיונות מעניינים.

ולאייל והצוותים הפועלים, רוקמי

התחרה, השוזרים את החוט משנה

לשנה. הרבה תודות על העשייה,

מתברכים ביצירה. התחלנו שנת שש

לקהילה עם שנה לא פשוטה, שנת

קורונה ועדיין אי אפשר לומר זיכרונה

לברכה/ קללה.

אש ביערות, קורונה מתחדשת,

כל החדשות לא ישביתו את השמחות

וימי הולדת עד 120 נמשיך לחגוג.

שיר החודש

נשמת אנוש

מילים ולחן: איל אלף

מהות נשמת אנוש מורכבת ניגודים,
אורות, צללים, חדוה, תוגה ופחד.
סוד יציר האל מרקם הנסתרים
והם בדרך כלל הווים ביחד.

שלוח מדברית בוהת רחק
ריגוש המציף את הלב
תקות הכמיהה אלי שחק
נץ אבוד הדואה לו בכאב.

לוחם ניצב בקרב אכזר,
נשקפת זכות מבע בעיניו.
אהבה תמה, רחש מוזר
הו אומלל ההורג לחייו!

ואומלל הוא אבל שמח,
כי מעז יצא המתוק .
הן אומרים כי לכסף אין ריח
ומהי תוגה בלי השחוק?

דממת שלכת יום סתיו,
רעמת הברק בסעור ליל,
עת מתנת מעיין שיריו,
משליכה יבהה אלי חיל.

מהות נשמת אנוש מורכבת ניגודים,
אורות, צללים, חדוה, תוגה ופחד.
סוד יציר האל מרקם הנסתרים
והם בדרך כלל הווים ביחד.

בהמשך להצגת "שיר ערש", (מס' 4, באלבום;
"שבועה"), במסכת ליום הכיפורים, ובמסגרת
הרהורי חשבון הנפש, המאפיינים את הימים
הקשורים למלחמת יום הכיפורים; אני מוצא לנכון
להציג את השיר:

"נשמת אנוש" - מס' 3, ב- "שבועה"

השיר, שנכתב בדיוק באותו היום, שנכתב "שיר
ערש" במלאת חמש שנים לפרוץ המלחמה,
י' תשרי התשל"ט.

מילותיו מדברות בעד עצמן" ...

מומלץ ללחוץ על הקישור ולהקשיב לשירה
הנוגעת של איה אלף

[לשמיעת השיר ופרטים עליו לחץ + Ctrl](#)
[הקישור נשמת אנוש](#)

איל אלף Ayal Alef (גם ב-"יוטיוב")

עץ החודש – שיטה

לכבוד הטיול לערבה – על פי ויקיפדיה

שיטת הסוכך

גדלה במקומות יבשים וחמים. שם המין נובע מצורת העץ - צורת סוכך. המוצא של שיטת הסוכך הוא באפריקה הטרופית. העץ גדל בישראל בערבה והתפוצה הצפונית שלו היא עד עין גדי. במקומות שחונים גדל העץ לגובה מטר עד שניים ומבשיל זרעים כעץ בוגר ובמקומות בהם מים זמינים העץ צומח לגובה 5 מטר כמו באזור עין יהב וחצבה.

לשיטת הסוכך עלים שעירים וגם הפרי שעיר וסלילי. לעץ אין גזע ראשי אלא גזעים מרובים המסתעפים מהבסיס. הענפים ממשיכים לצמוח באורך דומה, צמרת העץ שטוחה. הציר של העלים בולט בשעירותו. כאשר הקוצים והענפים צעירים הם שעירים ואחר כך השערות נושרות. העלים נושרים בקיץ והפריחה לקראת הסתיו. כך זה קורה גם באפריקה שהיא מוצא השיטה ובה גשמי קיץ. הפרחים צהובים והפירות בצורת תרמילים. הקוצים מגינים על העץ משיני בעלי חיים.

שיטת סוכך בדרום הערבה

ידועה **סימביוזה** בין עצי שיטה. בעצי השיטה בישראל הזרעים נגועים בזחלים של חיפושיות אם זרעים אלה נאכלים על ידי צבאים, הזחלים הטפילים מתים בקיבה של הצבאים וכאשר הם מופרשים החוצה הזרעים מוכנים לנביטה.

השיטה במקורות השיטה נזכרת עשרים ושמונה פעם כעץ אשר שימש לבניין המשכן וכליו, למשל, לבניית הארון (שמות כה י') והשולחן (שם, כה כג). קרשי המשכן היו "עצי שטים עומדים, עשר אמות ארך הקרש ואמה וחצי האמה רחב הקרש האחד" (שם, כו טו-טז, לו כ). (העצים לבניית המשכן היו מתרומת העם: "וכל אשר נמצא אתו עצי שטים" (שמות לה כד), אך לא ברור מאין השיגום.

שטה, **שם מדעי** *Acacia*: לרוב מיני

השיטה קוצים. פרחי השיטה צהובים או לבנים ולפירות צורת תרמיל מוארך. שרף עץ השיטה נקרא "גומי ערבי" או "גומי ערביקום" והוא משמש בתור צמח מרפא או בתור דבק לתעשייה ושימוש ביתי. (להבדיל משרף עץ הלבונה ושרף עץ האלה הנקראים בשם "מסטיק ערבי" או "מסטיק תימני").

בישראל גדלים בר **שיטת הנגב**, **שיטה סלילנית**, **שיטה מלבינה**, ו**שיטת הסוכך**. **שיטה רעננה** היא צמח נדיר בבקעת ים המלח. **שיטה כחלחלה** היא צמח פולש.

שיטה סלילנית

לשיטה שורשים ארוכים ומסתעפים, המאפשרים לה לנצל מי תהום הנמצאים בעומק הקרקע. שורשי השיטה יכולים להגיע לעומק של 10 מטרים. מספר רב של בעלי חיים מתגוררים על השיטה הסלילנית בצורת קיום טפיל פונדקאי.

בעונת הקיץ משירה השיטה עלים רבים ועומדת בשלכת קיץ חלקית. בסתיו מתפתחים על ענפיה פרחים לבנבנים מדיפי ריח ובעלי צוף. חרקים רבים נמשכים אל הפרחים.

פירות השיטה הם תרמילים מסולסלים, ובתוכם ישנם זרעים קטנים וקשים. את זרעי השיטה מפיץ בעיקר צבי הנגב.

הצל שמטילים ענפי השיטה מגן על היצורים החיים המתקיימים בסביבתה מפני קרינת השמש החזקה. בין הענפים ומתחת לנוף העץ שוררת טמפרטורה נמוכה יותר מהטמפרטורה שבסביבה.

שיטה **סלילנית** היא צמח מוגן בישראל. העץ הוא בית הגידול של העש עשקוץ השיטים.

לפי הספרות הבוטנית שיטה סלילנית היא צמח אלרגני.

שיטה סלילנית

זה היה בקהילת רעים

בתשרי תשפ"ב

טקס שכונתי ליום הכיפורים

התקיים ערב כיפור

ביזמת אייל התקיימה פעילות שכונתית פתוחה לכל מי שמעוניין. מעגל שיח על הדשא המרכזי שליד הכיכר של המרכז המסחרי ברעות.

קהילת רעים
מזמינה
את הציבור ל:

"9 בביכר"

בערב יום כיפור 15/09/21
בשעה 21:00

על הדשא ליד הכיכר של המרכז המסחרי ברעות

**נשוחח על: מה חשוב יותר,
להיות אנשי אמת או אנשי שלום?**

השתתפו כ- 30 נשים וגברים, רובם מהקהילה, אבל גם אנשים שאינם בקהילה. במפגש, קראנו את ספר יונה, דיברנו על עניינים שמעלה הסיפור. ראינו פרשנויות מהתלמוד על אמת, על שלום, על אלוהים, שאלנו את עצמנו למה הספר הוכנס לתנ"ך ועוד שאלות שרק לחלקן מצאנו תשובות.

טקס קהילתי ליום הכיפורים

התקיים ערב לפני ערב כיפור

קהילת רעים
מזמינה
לטקס יום הכיפורים:
תיקון במעגלי החיים

הטקס יתקיים ביום שלישי
ה-14/9 בשעה 20:00
(ערב ערב יום כיפור)
ליד מקלט 3 בסוף רחוב תבור ברעות
הנכם מתבקשים לחנות בבי"ס ברנקו וייס

עלות השתתפות
10 ש"ח למשתתף

החברות והחברים התבקשו לשלוח טקסטים שמגעים בהם, חלקם שלחו קטעים / שירים שנכתבו על ידי משוררים, הוגי דעות, חלקם שלחו קטעים שהם עצמם כתבו. אייל רקם את כל הקטעים, הוסיף שירים וכך נרקמה המצגת שהוצגה בערב, כל אחד קרא את הקטע ששלח, כולם ביחד שרו את השירים.

תגובות ארבעים המשתתפים היו נלהבות על ערב משמעותי ומרגש.

אייל ישפה: תודה לרבקה, מיקי וירדנה על העזרה בסידור הערב. תודה גדולה ליוסי שחר על סידור התאורה לערב. תודה לכל מי שהעשיר אותנו בטקסטים ותמונות שהפכו את הערב למיוחד כל כך, וכרגיל תודה עמקית לאיתן על ההובלה המוזיקלית.

המצגת נשלחה בווטסאפ הקהילה. מומלץ לעיין

תודה לחברות והחברים שבחרו / כתבו מילים טובות וחשובות. **תודה לאייל** על הרקמה המדויקת, ההנחיה וההפקה.

שש שנים לקהילת רעים

אייל ישפה

התחלנו לפני שש שנים בדשא ברעות
קבוצה קטנה שהאמינה שזו איננה רוח שטות.

לא ידענו איך ולא הכרנו מקבילה
אבל היה ברור לנו: תקום כאן קהילה
קהילה שבה חבר אף פעם לא יהיה בודד
קהילה שבה תמיד נפרגן ונעודד

קהילה יהודית זה ברור על שום מה
זו זהות איתה הגענו. היא יפה ותמימה.

קהילה חילונית אנחנו מצהירים
כדי שיהיה לנו בית בו לא נרגיש זרים.
קהילה הומניסטית זה עניין של מצפן
במקום האל ההומניזם אותנו מכון.

הרבה פנים ליהדות וכל פן יש בו יופי
ריבוי פנים הוא יתרון, ואין בו, אין בו דופי
כחילונים אנחנו חופשיים ממצוות ההלכה
כמה חן יש במסורת כשהיא איננה מכריחה
הרבה חוכמה ביהדות לאורך ההיסטוריה
מותר לנו לדלות את הפנינים, זו לא תיאוריה.

ויש דברים שיש לגנוז או להשאיר מאחור
את החושך נגרש עם שימוש נרחב באור
לשוויון בין מגדרי ניאבק ולא נשקוט
כל עוד הנר דולק, יש לפעול, לא לחכות.
אל תעמוד על דם רעיד, כבד את האחר.
אין שווה פחות ואין שווה יותר.

בקהילת רעים נחגוג את התרבות
נשיר נרקוד ולפעמים נחזור אל הילדות
כל חג בישראל הוא הזדמנות לשמוח
לפעמים יש לאזן: מה לזכור ומה לשכוח
חיים פעם אחת, אין הזדמנות שניה
אז בואו נמצא כל שנה וכל שנה.

קהילת רעים חוגגת שש שנים לקיומה
זו הזדמנות לחשוף מהו הטעם, בשביל מה?
רבות חשבתי ותהיתי מה אותנו מחבר
היהדות, החילוניות, אולי דבר אחר?
היום אני יודע וזה נראה כל כך פשוט
התשובה ממש מונחת בשיא הטבעיות
עיקר העיקרים אינו היהדות
העיקר חבריא, הוא הידידות